

CIRESUL si MUZICA

De Julia Henriette Kakucs

Salcamii daruiau strazii in vara racoare si vise parfumate. Locuintele casei se deschideau spre terasa acoperita de vita de vie. Cireusul, sadit inca de bunicul meu - care plecase foarte curand intr-o lume mai pasnica lasandu-ne surasul cireselor coapte ca si amintire - impodobeasca scarile, marcandu-le inceputul.

Viata spatiului nostru ingradit cunostea doua apogeuri. Culesul cireselor in iunie si cel al nucilor, in septembrie. In mod interesant si acesti copaci impartaseau Fatumul casei noastre. De fapt toate "plantele nationalizate" apartineau tuturor si nimanui in acelasi timp. Nimeni nu se ocupa de ele in afara tatalui meu, care le ingrijea in ciuda protestelor repetate ale unuia dintre vecinii nostri din acele timpuri. Vorbele: "Domnul Feri, nu mai sunteti proprietar!" mi-au ramas in amintire ca si un leitmotiv al unui om lipsit de zambet. Asa ramasesera insa salvate tufisurile de buxus verzi, trandafirii, salcamul albastru si celelalte mici comori parfumate ale coltisorului nostru vital. Asa au supravietuit rodind in continuare copacii copilariei mele.

Culesul cireselor aducea un suflu plin de viata si agitatiie in cotidianul locuitorilor. In acea singura zi, care deseori se suprapunea cu prima zi a vacantei mele de vara, mi se permitea si mie, fiica fostilor proprietari, sa ma urc sus, sus de tot, in ciresul acesta batran. Calarind pe una din crengile groase cu scoarta ranita, cu fusta alunecata peste coapse, avand grija sa nu alunec cu sandalele mele de vara, stateam mult timp ascunsa intre frunzele mangaietoare si fructele negre, imbiietoare, ce plesneau de zeama. Obisnuiam sa-mi agat in urechi cercei din cirese coapte cu mult inainte de a-mi intinde mana pentru a culege aceste fructe interzise pana de curand. Parintii imi explicasera cu rabdare cauzele restrictiilor ce ma avizau si la aceasta varsta frageda ca fosta proprietara. Pentru a ma feri de ispita "fructului interzis" imi cumparau primele legaturi alcatuite din zece cirese pe piata aflata pe strada noastra. Dar cum s-ar fi putut compara acele cirese rosiiatice, micute, legate cu un fir de ata alba, cu acele fructe lucioase, negre ce se balansau de multe ori la inaltimea ochilor mei plini de dorinta? Si asa se face, ca intr-o zi m-am catarat pe parapetul scarilor terasei, imbracata in uniforma de gala a clasei intai, alcatuita dintr-un halat pepit si un sortulet alb cu volanase. Negand in gand toate interdictiile auzite mi-am cules cireasa preferata

care imi facea deja de doua zile cu ochiul. Asa, stand inca in picioare pe platoul ingust de beton, mi-am infipt cu voluptate dintii mei de lapte in fructul zemos. Picaturile violete pe sortul meu nu m-au speriat asa de tare ca si vocea batranului ce locuia de scurt timp in locuinta de sub noi.

“Cine fura aici cirese?”

Intrebarea a rasunat in sufletul meu in mod sigur mai puternic decat in curte.

In acel moment insa s-a trezit in mine o mandrie ce nu o banuiam - dar care a ramas o viata intreaga ascunsa in adancul meu, facandu-si in momentele cruciale aparitia - si fara sa cobor si fara un strop de rusine, i-am raspuns: “Eu nu fur, nenea Dumitrescu. Eu iau.” Tacerea s-a lasat intre noi. El nu a mai spus nimic, iar eu am sarit pe trepte, plecand cu capul ridicat si cu gustul aromat in mine, la scoala. Era ultima zi din anul scolar si pentru dupamasa era anuntat marele eveniment: *Culesul cireselor*.

Aceasta sarbatoare in care toate simturile iti erau stimulate se termina cu impartirea frateasca a boabelor cantarite sub ochii de augur al unora din locuitori. Dupa aceasta zi, fructele uitate in pom erau ale pasarilor si in caz ca le ajungeam si ale mele.

In mod asemanator decurgea culesul nucilor in toamna. Cand incepeau sa cada asemeni picaturilor grele de ploaie, batand ritmul unui dans arhaic pe acoperis in linistea noptii, le culegeam adunandu-le intr-o lada aflata sub copac. Doar cand se dadea semnalul le era permis barbatilor casei sa bata cu un par lung de lemn crengile. Cantarirea si impartirea recoltei decurgea in liniste.

Relatiile intre noi, vecinii, erau bune in ciuda observatiilor ce ascundeau uneori cate o nota falsa. Ii vad si acum pe toti perindandu-se in fata ochilor mei de parca timpul ar fi inghetat in mine.

Septembrie... Lumina clara, stralucitoare ma facea sa-mi ingustez ochii in timp ce coboram scarile. Ma opream un moment in fata plasei de paienjen. Printre gene priveam boabele mici de chihlimbar stiind ca se vor transforma in curand in insecte cu opt picioare grabite sa alerge pe aceste fire fine. Jocul umbrei vitei de vie ma insotea pana in curte. Tineam strans in mana partitura indreptandu-ma spre singurii vecini din curte care aveau un pian. Imi faceam exercitiile in timp ce zumzetul masinii de cusut “Singer” ma insotea. Langa pian, in coltul cel mai intunecat al camerei, se balansa o umbra tacuta. Scartaitul regulat al balansoarului se impletea cu acest ritm al zilei ce se desfasura monoton. Astfel de sunete si-au facut mult mai tarziu intrarea in compozitiile moderne, lasand pe

acea vreme urme sincopate doar in melodiile mele interioare. Acele sapte note ale solfegiului, in acompaniamentul balansoarului si a masinii Singer alcatuiau insa o simfonie zilnica, scurta si trista.

Trecusem cu bine examenul de admitere la scoala de muzica si acum ma aflam in clasa renumitei Philip Ella. Ma tem ca amintirile mele referitoare la acele ore de pian sunt umbrite de maruntisuri nesemnificative. Imi vad maestra in fata mea, micuta si deosebit de severa si regret nespus ca aceste imagini nu reusesc sa nasca in mine bucuria muzicii. Eliberarea mea din exercitiile lipsite de ardoarea creatiei a sosit intr-un mod cu totul si cu totul neasteptat si foarte brutal. In Timisoara se raspandise o epidemie groaznica, poliomielita infantila. Copii si adulti tineri se molipseau pe rand. Cel mai mult m-a impresionat imbolnavirea logodnicului vecinei mele. Fiind un desenator pasionat nu pierdea nici o ocazie sa-mi vrajeasca cu creionul tot felul de personaje fantastice pe hartie. Era student la medicina. Auzisem canva cu mare bucurie ca reusise mult mai tarziu- desi marcat de paralizie - sa-si termine studiul.

Epidemia a insemnat si pentru mine o schimbare de drum, scoaterea de la scoala de muzica. Mama mea fierbea ore intregi apa de la robinet si nelasand pe nimeni in casa, purta toate conversatiile cu strainii si vecinii prin geamul usei de sticla al terasei. Ea, care ma condusese pana in fata incaperii in care se afla comisia de admitere ramanand plina de speranta in fata unei usi mult prea inalte pentru mine, hotarase - fara sa se mai sfatuiasca cu cineva - sa nu frecventez doua scoli deodata. Incercarea de a relua studiul pianului dupa invingerea epidemiei a esuat.

Asa mi-am pastrat muzica doar in suflet, fredonand de atunci partiturile ascunse in ciresele mele aromate.